

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9Co/402/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7116203668
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 08. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Bodnárová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7116203668.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Bodnárovej a členiek senátu JUDr. Dany Popovičovej a JUDr. Andrey Galdunovej v spore žalobcu: V. N. N., nar. XX.X.XXXX, bytom R., T. XXXX/XX proti žalovanému: Železnice Slovenskej republiky, Bratislava, v skrátenej forme „ŽSR“, so sídlom v Bratislave, Klemensovova 8, IČO: 31 364 501, v spore o povolenie obnovy konania vedeného na Okresnom súde Košice I pod sp.zn. 19C/317/2012, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Košice I sp.zn. 34C/45/2016 zo 14.6.2018

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Stranám sporu nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Košice I (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) rozsudkom zamietol žalobu žalobcu na povolenie obnovy konania vedeného pred Okresným súdom Košice I pod sp.zn. 19C/317/2012. Žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal obnovy konania vo veci pôvodne vedenej pod sp.zn. 19C/317/2012.

3. Po právnom posúdení veci podľa § 397, § 399, § 403 ods. 1, 2, § 404, § 405, § 406, § 408, § 411 ods. 1, § 470 ods. 1 C.s.p., § 228 ods. 1 zák. č. 199/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30.6.2016, prihliadajúc na výsledky vykonaného dokazovania konštatoval, že z dôvodov nadobudnutia účinnosti zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok od 1.7.2016, ktorý nahradil zák. č. 199/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, posudzoval žalobcom uplatnený nárok vychádzajúc z § 470 ods. 1 C.s.p. už podľa Civilného sporového poriadku. Uzavrel, že prípustnosť žaloby o obnovu konania v zmysle cit. § 397 písm. a/ C.s.p. môže byť len existencia skutočností, rozhodnutí alebo dôkazov, ktoré strana, predtým účastník bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní. Ide o skutočnosti alebo dôkazy, ktoré v čase pôvodného konania existovali a strana z procesného hľadiska nezavinila, že sa súd s nimi nemohol oboznámiť (z dôvodu toho, že strana o ich existencii nevedela). Zároveň však musí byť splnená aj druhá podmienka a to, že tieto skutočnosti alebo dôkazy sú spôsobilé privodiť pre stranu pôvodného konania priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Pokiaľ ide o dôvody obnovy konania uvedené v § 397 písm. b/ C.s.p., ide o situácie, keď účastník konania riadne splnil svoju povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť, avšak z objektívnych dôvodov takýto dôkaz nebolo možné vykonať v pôvodnom konaní (napr. nemožno vykonať výsluch svedka pre jeho zdravotný stav). Pri obnove konania však nemôže ísť o prípad nevykonania možného dokazovania súdom o tých skutočnostiach, rozhodnutiach a dôkazoch, ktorú účastníci konania označili, avšak súd ich nepokladal za rozhodujúce a preto k ich dokazovaniu nepriročil (R 19/1975).

4. Prihliadajúc na žalobcom tvrdený dôvod obnovy konania, ktorý žalobca videl v tom, že v inom konaní vedenom na súde pod sp.zn. 15C/526/2015 svedok V.. N. I. vo svojej svedeckej výpovedi dňa 14.1.2016 uviedol skutočnosti, z ktorých vyplynul záver, že ním užívané nebytové priestory svedok vypratá nie k 1.2.2001 ako to uvádzal v pôvodnej žalobe obnovy ktorého konania sa domáha, ale hneď po prevzatí výpovede 1.6.2000 s tým, že žalovaný s V.. I. uzavrel novú zmluvu, avšak túto skutočnosť neuviedol v pôvodnom konaní, nepredložil novú nájomnú zmluvu napriek tomu, že takáto povinnosť mu vyplývala z § 131 ods. 2 O.s.p. a žalovaný vedome zamlčoval uvedenú skutočnosť, aby ho poškodil na jeho zákonných právach domáhať sa ušlého zisku, mal za to, že žalobcovi nič nebránilo zabezpečiť, resp. navrhnúť ďalšie dokazovanie vo veci napr. výsluchom svedka V.. I., ktorého výpoveď pred súdom vo veci 15C/226/2016 má byť dôvodom pre povolenie obnovy konania, už v priebehu pôvodného konania vedeného na Okresnom súde Košice I pod sp.zn. 19C/317/2012. Nič nemení na veci, že by prípadne takýto návrh na doplnenie dokazovania v tomto smere nemusel byť súdom akceptovaný. Mal za to, že to, ako súdy rozhodli nemôže byť dôvodom na povolenie obnovy konania, zákon nepripúšťa možnosť vykonávať dokazovanie po právoplatnom skončení veci okrem taxatívne vymedzených výnimiek s cieľom dosiahnuť iné rozhodnutie. Za týchto okolností podľa záveru súdu nemožno konštatovať, že by boli splnené podmienky na povolenie obnovy konania, preto návrh na povolenie obnovy konania zamietol.

5. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. a žalovanému, ktorý mal vo veci plný úspech patrila náhrada trov konania v plnom rozsahu, žalovaný sa však výslovne vzdal svojho práva na náhradu trov konania, preto rozhodol tak, že mu žiadne trovy nepriznal.

6. Rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalobca z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ C.s.p. Navrhoval zmeniť, resp. zrušiť rozsudok a vyhovieť v plnom rozsahu jeho žalobe na povolenie obnovy konania. Záver súdu prvej inštancie o tom, že mu nič nebránilo zabezpečiť či navrhnúť ďalšie dokazovanie v pôvodnej veci výsluchom svedka V.. I., ktorého výpoveď je dôvodom pre obnovu konania, nepovažoval za správny poukazujúc na to, že vychádzajúc z písomného stanoviska V.. N. I. vo veci Okresného súdu Humenné sp.zn. 11C/1285/00 z 30.1.2011, v ktorom uvádzal, že uznáva neplatnosť nájomnej zmluvy č. 512-037/96 a súčasne uviedol, že vypratá užívané nebytové priestory podľa pokynov žalovaného, dôvodne sa domnieval, že V.. I. vypratá nebytové priestory po 1.2.2011, preto žalovaného vyzval, aby mu vydal predmetné nebytové priestory, ktoré pôvodne užíval V.. I., oznámil či dovtedy do konca roku 2001 vôbec V.. I. vypratá ním užívané nebytové priestory podľa nájomnej zmluvy 512-037/96. Mal za to, že zistený skutkový stav uvedený v rozsudku Okresného súdu Košice I sp.zn. 19C/317/2012 z 15.3.2013 svedčí o tom, že žalovaný mu vedome zabránil užívať nebytové priestory a že jeho žaloba na náhradu ušlého zisku je dôvodná. V odôvodnení tohto rozsudku sa cituje, že „žalovaný nespochybnil, že potom, čo V.. N. I. ako jeden z nájomcov predmetnej zmluvy uvoľnil priestory ním užívané, žalovaný tieto priestory použil a naložil vo svoj prospech bez toho, aby ich dal k užívaniu žalobcovi ako druhému nájomcovi v zmysle predmetnej zmluvy“. K záveru vyplývajúcejmu z tohto rozsudku, podľa ktorého z listov ním vyhotovených zo dňa 10.10.2001 a 12.10.2001 vyplýva, že už v roku 2001 vedel, že V.. I. odovzdal nebytové priestory žalovanému, pričom v uvedených listoch uvádzal iba domnienku, že V.. I. vypratá tieto priestory na základe už uvádzaného listu z 30.1.2001 adresovanému Okresnému súde Humenné vo veci 11C/1285/00, poukazoval na skutočnosť, že žalovaný popieral, aby V.. I. pred 1.2.2001 už nebol spolu s ním nájomcom nebytových priestorov patriacich žalovanému, i keď od neho v júni 2000 prevzal tieto priestory na prízemí - prvom nadzemnom podlaží budovy železničnej stanice Humenné Mesto, o čom ho neinformovali a o tejto skutočnosti sa dozvedel až 14.1.2016. Zdôrazňoval, že V.. I. až pri treťom výsluchu vo veci 15C/226/2015, keď pri predchádzajúcich dvoch výpovediach uvádzal, že si už nepamätá, kedy vypratá priestory, uviedol, že v skutočnosti vypratá nebytové priestory už v júni 2000. Je teda zrejmé, že žalovaný vedome v pôvodnom konaní zamlčal tú právne relevantnú skutočnosť, že V.. I. odovzdal mu nebytové priestory podľa nájomnej zmluvy, nie po 1.2.2011, ale už v júni 2000, o čom on až do 14.1.2016 nevedel. Uvedená skutočnosť dokazuje, že žalovaný mu vedome spôsobil škodu na ušlom zisku, preto jeho vznesená námietka premlčania v pôvodnom konaní nie je dôvodná, lebo v jeho prípade vedome spôsobenej škody sa jedná o 10-ročnú, nie 3-ročnú premlčaciu dobu. Na základe uvedeného jeho nárok na náhradu ušlého zisku nemohol byť premlčaný v 3-ročnej lehote ako to uviedol súd prvej inštancie. V doplnení dôvodov z 3.8.2018 (t.j. v odvolacej lehote) poukázal na to, že vyjadrenie V.. N. I. - jeho spoločného a nerozdielneho spolunájomcu z 30.1.2001, adresovaného Okresnému súde Humenné vo veci sp.zn. 11C/1285/00 posúdil súd ako relevantné pre rozhodnutie vo veci samej, konštatujúc, že V.. I. nárok žalobcu na vypratanie nebytových priestorov uznal. Na základe tohto uznania nároku žalobca (ŽSR) zobral žalobu v celom rozsahu proti V.. N. I. ako žalovanému

v 1. rade späť a konanie bolo vedené už iba voči nemu. Poukazujúc na to, že súd vo veci sp.zn. 19C/317/2012 konštatoval, že sa oboznámil a rešpektoval, zbral na vedomie rozsudok Okresného súdu Humenné z 1.2.2001 sp.zn. 11C/1285/00 o tom, že V.. I. sa zaviazal a má - mal po 1.2.2001 vypratať nebytové priestory, pričom toto vyjadrenie bolo zavádzanie súdu aj jeho a v konečnom dôsledku došlo k nesprávnemu zisteniu skutkového stavu, keďže nedôvodne bola vznesená námietka premlčania žalovaného a súd pri rozhodovaní dňa 15.3.2013 vychádzal pri rozhodnutí nie zo skutkového stavu, teda že V.. I. nevypratal nebytové priestory po 1.2.2001, ale ich vypratal už v júni 2000, bol toho názoru, že dôvod, pre ktorý bol jeho návrh na obnovu konania zamietnutý nie je dôvodný vzhľadom na výpovede V.. N. I.Ď. v predchádzajúcich konaniach bol toho názoru, že žalovaný a tiež V.. I. vedome do 14.1.2016 zavádzali súdy, keďže veľmi dobre vedeli, že V.. I. vypratal nebytové priestory už v júni 2000 a nie po 1.2.2001. Z uvedených dôvodov považoval svoje odvolanie proti rozsudku za dôvodné. Navrhol, aby odvolací súd vytyčil ústne pojednávanie, na ktoré predvolá svedka V.. I., aby objasnil súdu dôvody, prečo až do 14.1.2016 zamlčal a uvádzal Okresnému súdu Humenné nepravdivú informáciu, že po 1.2.2001 vypratá na pokyn žalovaného nebytové priestory, keď ich v skutočnosti vypratal v júni 2000.

7. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že v plnom rozsahu súhlasí s rozsudkom. Trvá na všetkých svojich doterajších podaniach zaslaných písomne a vyjadrených na ústnych pojednaniach. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok potvrdil.

8. Vyjadrenie žalovaného k odvolaniu žalobcu bolo žalobcovi doručené 24.9.2018. K stanovisku žalovaného žalobca uviedol, že v celom rozsahu trvá na svojom odvolaní.

9. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p. a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 C.s.p. a z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

10. Rozsudok je vecne správny, preto ho odvolací súd v zmysle § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil.

11. Žalobca v odvolaní namieta odvolacie dôvody v zmysle § 365 ods. 1 písm. f/, h/ C.s.p., t.j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

12. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p. je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 C.s.p. (do 30.6.2016 s ust. § 132 O.s.p.), a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo.

13. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov strán alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192, § 193 a § 205 C.s.p. (do 30.6.2016 z ust. § 133 až 135 O.s.p.).

14. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p. odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

15. Odvolací súd dospel k záveru, že tieto odvolacie dôvody nie sú naplnené.

16. Rozhodnutiu súdu prvej inštancie nemožno vytknúť, žeby vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán nevyplynuli a ani inak nevyšli za konania najavo, žeby opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo žeby v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne, žeby výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. §§ 133 až 135 O.s.p. účinného v čase jeho rozhodovania, alebo žeby na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenie alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil.

17. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 132 O.s.p., účinného v čase jeho rozhodovania, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver, preto odvolací súd jeho rozsudok ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil.

18. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie a k odvolacím námietkam odvolací súd uvádza:

19. Podľa § 397 písm. a/, b/ C.s.p. proti právoplatnému rozsudku je prípustná žaloba na obnovu konania, ak

a/ sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré ten, kto podal žalobu na obnovu konania bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci,

b/ možno vykonať dôkazy, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní a môžu privodiť pre stranu priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

20. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby právo domôcť sa opravnom súde nápravy, chýb a nedostatkov konaní, rozhodovaní súdom nižšieho stupňa a v občianskom právnom konaní zaručuje len vtedy, ak to spĺňa všetky procesné podmienky za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodovať vo veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom (I.ÚS 4/2011).

21. Obnova konania má v systéme opravných prostriedkov občianskeho sporového konania osobitné postavenie, pretože ním možno napadnúť rozhodnutie, ktoré už nadobudlo právoplatnosť. Civilný sporový poriadok vychádza z tejto mimoriadnej povahy a v nadväznosti na to aj upravil podmienky, za ktorých je obnova konania prípustná. Princíp právnej istoty tu môže ustúpiť iba výnimočne a to za účelom zaistenia opravy základných väd alebo justičných omylov a napravenie „väd“ najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém, ale nie z dôvodu právnej istoty.

22. Pri uplatnení tézy vyplývajúcej z rozhodnutí ESLP, podľa ktorej rozhodnutia súdov predstavujúce res iudicata „majú zostať nedotknuté“ je potrebné na prípady možného prelomenia záväznosti a nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí hľadiť ako na výnimky z tejto zásady. Právnu úpravu, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých sa môže táto podmienka uplatniť, nemožno v žiadnom prípade vykladať rozširujúco; namieste je tu skôr reštriktívny výklad.

23. V danom prípade žalobca ako dôvod obnovy konania uvádza ako novú skutočnosť výpoveď svedka V. N. I. vo veci Okresného súdu Košice I sp.zn. 15C/226/2015, z ktorej vyplynulo, že nebytové priestory, ktoré mal v nájme spolu so žalobcom od žalovanej, prestal užívať nie po 1.2.2001 ako sa žalobca domnieval, ale už v júni 2000, ktorá skutočnosť má mať vplyv na plynutie objektívnej premlčacej lehoty, resp. že na jeho nárok sa nevzťahuje 3-ročná objektívna premlčacia lehota, ale 10-ročná lehota, lebo konanie žalovaného hodnotil ako úmyselné.

24. Z uvedeného vyplýva, že žalobca sa domnieval, že plynutie 10-ročnej premlčacej lehoty na vydanie bezdôvodného obohatenia môže privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

25. Z obsahu spisu je zrejmé, že súd prvej inštancie vo veci 19C/317/2012 rozsudkom z 15.3.2013 zamietol žalobu o zaplatenie ušlého zisku zamietol z dôvodu dôvodne vznesenej námietky premlčania zo strany žalovanej. Pre stanovenie momentu, kedy sa žalobca dozvedel o tom, kedy mu vznikla škoda a

kto je škodcom vychádzal z listu žalobcu z 1.10.2001, z obsahu ktorého je zrejmé, že už v tomto období žalobca mal poznatky o tom, že mu škoda vznikla, kto je škodcom. Uvedené vedomosti vyplývajú aj z písomností z roku 2003, preto neuveril tvrdeniu žalobcu, že až v roku 2006 sa dozvedel o škodcovi a vzniku škody, preto podľa záveru súdu prvej inštancie 2-ročná subjektívna premlčacia lehota mu uplynula najneskôr v roku 2005, keďže si žalobca uplatnil nárok z titulu ušlého zisku až 20.3.2006, ktorý je po uplynutí 2-ročnej subjektívnej premlčacej lehoty, preto považoval za bezpredmetné skúmať, či uplynula či neuplynula súčasne objektívna premlčacia lehota. V časti o vydanie bezdôvodného obohatenia, nárok žalobcu nepovažoval za dôvodný konštatujúc, že na strane žalovaného nedošlo k získaniu bezdôvodného obohatenia. Navyše, pokiaľ žalobca odvodzoval svoju aktívnu legitímáciu na základe zmluvy o prevode práv a povinností uzavretej medzi ním a N. Š. z 13.12.2005, ktorá zmluva bola uzavretá v čase, kedy subjekt Sapel - N. Š. nebol nositeľom žiadnych práv a povinností z nájomnej zmluvy žalobcu na základe uvedenej zmluvy právo nemohol nadobudnúť. Predmetný rozsudok bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 11Co/272/2013 z 15.1.2014. V tomto rozhodnutí odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie pri posudzovaní dôvodnosti žalovaným vznesenej námietky premlčania sa správne vypořiadal s otázkou plynutia subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie nároku žalobcom a dospel k správne mu záveru, že 2-ročná subjektívna premlčacia doba začala žalobcovi plynúť ešte v októbri 2001, keďže sa dozvedel, že V. N. I. prenajaté nebytové priestory uvoľnil a tieto neboli dané do jeho dispozície. List z 12.10.2001 adresovaný žalobcom žalovanému v tomto smere podľa názoru odvolacieho súdu svojim textom neumožnil žiaden iný výklad a je celkom jednoznačný. Konštatoval, že právo na náhradu škody (rovnako na vydanie bezdôvodného obohatenia) je právom majetkovým, preto sa premlčuje podľa § 100 ods. 1, 2 OZ, právo na náhradu škody sa tak môže premlčať v subjektívnej dobe (§ 106 ods. 1 OZ), ako aj v objektívnej dobe (§ 106 ods. 2 OZ). Konštatoval, že bez právneho významu je aj poukazovanie žalobcu na 10-ročnú objektívnu premlčaciu lehotu, pretože je podstatné, ak sa končí priebeh kratšej subjektívnej lehoty, právo sa premlčí bez ohľadu na druhú - dlhšiu premlčaciu dobu. Teda právo žalobcu by sa nepremlčalo iba vtedy, ak by v rámci tejto 10-ročnej objektívnej lehoty ešte neuplynula 2-ročná subjektívna lehota.

26. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie. O jeho dovolaní bolo rozhodnuté uznesením NS SR sp.zn. 5Cdo/592/2014 z 26.4.2016, ktorým dovolanie žalobcu bolo odmietnuté.

27. Z uvedeného je zrejmé, že k zamietnutiu návrhu na úhradu ušlého zisku súd pristúpil z dôvodu uplynutia subjektívnej premlčacej lehoty.

28. Z obsahu žaloby ani z obsahu odvolania žalobcu nevyplýva, aby spochybnil správnosť záveru súdu prvej inštancie o uplynutí 2-ročnej subjektívnej lehoty, resp. v návrhu na obnovu konania neuvádza žiaden dôvod, ktorým by preukazoval okolnosti majúce vplyv na súdom prvej inštancie konštatované uplynutie subjektívnej premlčacej lehoty. Poukazom na výpoveď svedka V. I. v roku 2016 odôvodňoval iba existenciu dôvodov pre plynutie 10-ročnej objektívnej lehoty.

29. Podľa § 106 ods. 1, 2 OZ právo na náhradu škody sa premlčí za 2 roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o tom, kto za ňu zodpovedá. Najneskoršie sa právo na náhradu škody premlčí za 3 roky, ak ide o škodu spôsobenú úmyselne za 10 rokov odo dňa, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví.

30. Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že pri premlčaní práva na náhradu škody je ustanovená kombinovaná premlčacia doba a to subjektívna a objektívna. Začiatok subjektívnej i objektívnej premlčacej doby je stanovený odlišne, na sebe nezávisle a ich plynutie a skončenie je tiež vzájomne nezávislé. Subjektívna premlčacia lehota môže plynúť iba v rámci objektívnej premlčacej doby, ktorú nemožno prekročiť. Objektívna premlčacia doba začína plynúť od okamihu škodnej udalosti. V danom prípade k vzniku škodnej udalosti malo dôjsť vypratáním nebytových priestorov V. I., t.j. dňom nasledujúcim po dni, kedy V. I. nehnuteľnosti vypratával. Bez ohľadu na to, či V. I. predmetné nebytové priestory vypratával po 1.2.2001 alebo do 30.6.2000 vzhľadom na to, že subjektívna premlčacia lehota nezačína plynúť momentom, resp. od okamihu škodnej udalosti, v danom prípade od vypratania, ale od doby, kedy sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za vzniknutú škodu zodpovedá, dátum, kedy došlo k vyprataniu nebytových priestorov V. I., nemá vplyv na plynutie subjektívnej premlčacej doby. Ide o objektívnu skutočnosť (vznik škody) majúcu za následok začatie plynutia objektívnej premlčacej doby. V danom prípade súd prvej inštancie konštatoval v pôvodnom rozhodnutí, že poškodený (žalobca) o škode a o tom, kto za škodu zodpovedá mal vedomosť už v roku 2001 a o výške vzniku škody (ušlého zisku)

mal vedomosť najneskôr v roku 2003, subjektívna premlčacia lehota mu preto uplynula najneskôr v roku 2005. Keďže žalobu o zaplatenie ušlého zisku podal 20.3.2006 konštatoval, že žaloba bola podaná po uplynutí 2-ročnej subjektívnej premlčacej lehoty.

31. Vychádzajúc z vyššie uvedeného, odvolací súd má za to, že žalobcom tvrdená skutočnosť pre povolenie obnovy konania, výpoveď svedka V.. I. z roku 2016, nemôže privodiť pre žalobcu priaznivejšie rozhodnutie, pretože samotná skutočnosť, keďže V.. I. nebytové priestory, ktoré mali v spoločnom nájme so žalobcom vypratal skôr, než vo februári 2001, t.j. v júni 2000, nemá vplyv na začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty u žalobcu. Žalobcom uvádzaná skutočnosť môže mať vplyv iba na začiatok plynutia objektívnej premlčacej lehoty, pričom by išlo o posun začiatku plynutia objektívnej premlčacej lehoty z roku 2001 na rok 2000, preto uvedená skutočnosť by nemohla privodiť pre žalobcu priaznivejšie rozhodnutie.

32. So zreteľom na vyššie uvedené odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že v danom prípade neboli splnené podmienky na povolenie obnovy konania. Preto rozhodnutie, ktorým žalobu zamietol ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil.

33. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p., podľa ktorých nárok na náhradu trov odvolacieho konania by mala žalovaná, ktorá bola v odvolacom konaní úspešná, tejto však v súvislosti s odvolacím konaním žiadne preukázateľné trovy nevznikli, preto odvolací súd rozhodol, že stranám sporu nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

34. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).